

Stareța de la Tismana despre canonizarea Părintelui Gherasim Iscu: Îl resimțim ca părinte și ocrotitor

„Întâmpinăm cu multă bucurie această decizie a Sfântului Sinod”, a declarat pentru Basilica.ro Maica Antonia Popescu, stareța Mănăstirii Tismana, la primirea veștii că Arhimandritul Gherasim Iscu este unul dintre mărturisitorii propuși spre canonizare.

Părintele Gherasim a fost ultimul stareț al mănăstirii înainte de venirea acolo a obștii de maici.

„Părintele era un erudit, dar totodată un om foarte practic, întreprinzător, harnic. A slujit Biserica din postura de stareț, de exarh, a fost trimis în misiune în Transnistria în perioada administrației românești”, a amintit monahia Antonia.

„A lăsat pretutindeni o imagine luminoasă”, a spus maica stareță despre părintele Gherasim Iscu. „Inclusiv în temnițele comuniste pe unde a trecut (Craiova, Aiud,

Pitești, Gherla, Canal, Târgu Ocna). O imagine a unui rugător isihast, preot devotat, jertfitor de sine în orice circumstanță”.

Maica Antonia a evocat modul minunat în care s-a despărțit de lumea aceasta părintele propus spre canonizare:

„Cu puține clipe înainte de a muri, a cerut să fie dus la patul tortionarului său, care era întemnițat (providențial) în aceeași celulă, pentru a-i spune că îl iartă și îl iubește, pentru a-l spovedi și a-l împărtăși. Știa dinainte, povestesc colegii de celulă, că aceea este noaptea mutării sale la Domnul: le ceruse să fie schimbat și pregătit, motivând că nu vrea să lase în urmă un trup neîngrijit”.

„A plecat fără pic de teamă și cu toată nădejdea în mila și dragostea lui Hristos”.

Monahia Antonia a amintit că Arhim. Gherasim a fost răpit la ceruri cu puțin timp înianțe de moarte, ca o încredințare despre răsplata care-l aștepta: „a fost răpit, precum singur a mărturisit: «departe, în locuri de verdeață, de cântec și mireasmă, făurite din lumini. Acolo e minunat. E pace. De fapt, nu se poate exprima ce e acolo. E atâta fericire, încât chiar bucuria de a te vedea e o suferință prin contrastul dintre cele două lumi»”.

„Noi ca obște îl resimțim ca pe un părinte al nostru și ocrotitor ceresc și așa i ne adresăm adeseori. Și avem toată nădejdea că suntem ascultate”.

„De aceeași evlavie dau dovadă și pelerinii, care sunt impresionați până la lacrimi ascultând povestea morții sale și îl iau ca ajutor și povătuitor spre iertare”.

Maica stareță a menționat și o relatare a ultimei rude în viață a părintelui Gherasim, un nepot de frate, care a simțit ajutorul providențial al părintelui atunci când a scăpat că prin minune cu bine din ceea ce putea fi un foarte grav accident rutier.

Starețul Sihăstriei despre canonizarea Pr. Cleopa: Mulți îl cinstesc deja ca pe un sfânt

Părintele Gherasim Iscu

Părintele Gherasim Iscu a văzut lumina zilei în comuna Poduri, județul Bacău, în ziua de 21 ianuarie a anului 1912. A fost primit de la vârsta de 12 ani ca frate începător la Mănăstirea Bogdana. A studiat la Seminarul monahal de la Mănăstirea Neamț și la cel de la Cernica. A absolvit Facultatea de Teologie din București.

Se pare că ar mai fi făcut încă trei facultăți și cunoștea șapte limbi străine.

A fost tuns în monahism la Tismana, a ajuns stareț la Mănăstirea Arnota la vârsta

de numai 25 de ani, apoi a fost trimis în misiune în Transnistria. La revenire a devenit starețul Tismanei într-o vreme tulbure. A preluat mănăstirea după ce aceasta fusese folosită ca lagăr pentru prizonierii legionari și a trecut printr-un incendiu grav în 1942.

În 26 septembrie 1948 a fost arestat. A fost dus inițial la Craiova, apoi au urmat Aiud, Pitești, Gherla și Canalul Poarta Albă. După lungi suferințe purtate cu demnitate, s-a îmbolnăvit și a fost dus la Sanatoriul din Târgu-Ocna. A trecut la cele veșnice în data de 25 decembrie 1951.

Foto: frescă de la Mănăstirea Afteia cu Părintele Gherasim Iscu

Basilica.ro